

In de zevende hemel

Het was ik-weet-niet-hoe-druk aan de hemelpoort. Sint-Pieter schoof zijn FFP2-mondmasker nog wat verder over zijn neus en keek ontzet naar de lange queue wachtenden aan de COVID-19-triagepost. “For heaven’s sake, anderhalve meter afstand houden!”, riep hij vanaf zijn baldakijn autoritair naar de nieuwkomers. Die hadden er zopas hun verplichte quarantaine in het vagevuur op zitten en keken nu reikhalzend uit naar de beloofde prima de luxe accommodatie in het hemelparadijs, traditioneel hoog aangeschreven bij booking.com.

“O, mon Dieu, wat ben ik met deze hele covidheisa dringend aan vakantie toe!” Maar dat was nu net het probleem. Hij had namelijk een bijzonder drukke en neverending baan, niet alleen als afdelingshoofd maar ook als excusez le mot – duivel-doet-al van de backoffice. De beveiliging, de administratie en de keuken vroegen zijn voortdurende aandacht. Hoe kon hij er dan in ‘s hemelsnaam zomaar enkele weken tussenuit knijpen?

Hij besprenkelde voor de tigste keer zijn handen met de sanitizerflacon. Bij een streepje hemelse mississippideltablues schonk hij zich een chai latte uit en stopte gulzig tegelijk een bastognekoekje en een Côte d’Orreep in zijn mond. In gedachten verzonken trommelde hij met zijn paternoster – ramplanplan! – op de koekjesdoos. Hoera, hij had een geniaal idee: hij zou delegeren. Meteen nam hij zijn nauwgezet geklasseerde fichebak weer ter hand. De eerste steekkaart betrof een ICT’er uit Vaticaanstad die hij belastte met de bewaking van de hemelgrenzen. Die vervelende hell’s angels van het souterrain probeerden namelijk voortdurend om als een duveltje-uit-een-dooosje ongemerkt binnen te glippen in de hemelbubbel op de zevende etage. Vervolgens diepte hij het cv op van een Hemelveerdegemse statisticus. Die plussize 65-plusser mocht aan de incheckbalie plaatsnemen en alle immigranten te boek stellen.

Voor de bereiding van de dagelijkse hap had hij zowaar verschillende kandidaten. “Iene miene mutte!” Het lot viel op een Hollandse souschef. Die begroette hem met een tik tegen zijn toque en ging meteen aan de slag in de kantinekitchenette. Sint-Pieter hoopte vurig dat hij het aanbod wat zou completeren, want nu was de menukeuze beperkt tot rijstpap met en zonder gouden lepeltjes.

De hoofdapostel gaf zijn team nog alle instructies mee, sprong in zijn toervliegtuig en slalomde met de snelheid van een katjoesjaraket tussen de wolken door naar het Franse overzeese gebied Saint-Pierre en Miquelon. Daar ging hij drie weken op orkasafari, maakte er zodiactochten en lange strandwandelingen, spotte er skua’s, papegaaiduikers en een zwarte zeekoet of twee en verslond daarna enkele spannende detectiveromans van een clarissentrio uit Assisi. Opgeladen en helemaal ontstrest verscheen hij opnieuw aan de hemelpoort. Maar dat zengevoel verdween meteen toen hij pardoës tegen een nieuwe plexiglazen wand aanliep die hem de toegang versperde tot het paradijs. Hij geraakte met zijn Petrussleutel niet meer binnen.

“Nondeknetter!” riep hij enkele keren furieus, tot hij besepte dat bastaardvloeken niet echt mochten van de hemelse Vader.

Uit de luidspreker boven zijn hoofd klonk plots een monotoon bericht: “Wachtwoord fout. U heeft nog twee pogingen tegoe.” “Dat moet een vergissing zijn”, protesteerde hij. “Ik ben het, Sint-Pieter, jullie baas, rots in de branding en Acta Apostolorumidool. Laat me binnen!” De stem reageerde gevat: “Wachtwoord nogmaals fout. Laatste kans.”

Gelukkig slaagde Sint-Pieter er kantje boord in om met zijn biometrisch paspoort het wachtwoord te resetten, al ging dat niet van een leien dakje. Het moest namelijk in gotisch schrift waarbij tussen de sint-elizabethsletters verplicht meerdere yuan- en runentekens, Egyptische ankhs en doorge-x'te thèta's moesten voorkomen. Uiteraard helemaal uit het hoofd te leren en wekelijks aan te passen, maar dat terzijde ...

Na het aanvaarden van cookies en een captchatest (wierookvaatjes herkennen) kon hij na een uur eindelijk de toegangspoort openen. Woedend greep hij de nieuwbakken informaticaspecialist bij zijn revers en slingerde hem in een baan rond de ster van Bethlehem. Pas dan merkte hij tot zijn ontzetting dat zijn eeuwenlang bijgehouden gegevenskaarten zomaar kriskras over de grond verspreid lagen. De statisticus merkte zijn bezorgdheid en stak geruststellend zijn duim omhoog. “Alles onder controle hoor, Pieterbaas. Ach weet je, het is een van de bekende opinions chic dat officiële documenten op papier moeten staan. Nee hoor, voortaan zit alles in dit geweldige Excelbestand.” Hij glom van trots.

Sint-Pieter keek nogal wantrouwig. “Hm OK, bezorg mij dan eens een uitdraai met alle namen van de nieuwkomers van de dag.” “Namen?” De statisticus verslikte zich in zijn frappuccino. “Gemiddelden bedoel je zeker? Zeg het maar: wil je de mediaan van de leeftijden of liever de modus? Of misschien wel het zeven-, veertien- of elfendertigdaags gemiddelde van de schoenmaten? En moet dat dan fifo of lifo?” “Ik moet helemaal rien de knots” foeterde Pieter en met een magistrale bicyclekick verdween de jan-moeial naar Jan Mayen waar hij voortaan denkbeeldige humboldtpinguinkolonies in kaart moest brengen.

Van al die personeelsproblemen had hij zowaar honger gekregen. Terwijl hij zich naar de keuken begaf verlekterde hij zich alvast op culinaire hoogstandjes als coq au vin, ricottagnocchi of saucissen met stampot. De chef-kok stond hem handenwrijvend op te wachten. Zodra hij vol trots het deksel van de ketel oplichtte kwam er echter een stinkende walm Sint-Pieters richting uit. Bah! De vieste hap van het westelijk halfgrond. De apostel begon te kokhalzen. “Kruudmoes!” riep de zelfverklaarde cordon bleu enthousiast uit.

Na een welgemikte trap tegen zijn keskedie zagen verschillende getuigen hem – mét zijn ketel – in de Stille Oceaan ergens halfweg Niue en Vanuatu neerplonsen.

“Hemeltjelijef, hoelang nog tot mijn pensioen?” zuchtte Sint-Pieter wat later, terwijl hij vertwijfeld op zijn vingers begon te tellen. Het antwoord viel niet echt mee: nog eeuwig en een dag ...